

Bendición dunha barca de río. //Xerardo Dasairas

tocase ferro inmediatamente, a ser posible co rizón na proa. Cando era imprescindible a alusión aos curas, esta facíase baixo a forma de "Xa me entendes". Ningún armador ou patrón permitía que un cura subise a bordo nin para ir de paseo, pois a súa presenza era considerada moi nefasta pola tripulación. Polo mesmo

motivo, non se bendicían nin barcos nin redes aínda que fosen de estrea. Quizais por este motivo fosen tan escasas as procesións marítimas, pois existían moitas reticencias, incluso no día do Carme, a pesar de contar coa protección desta Virxe. Contra todo isto, apúñase en terra unha ansia de colaboración dos mariñeiros nas procesións e actos relixiosos relacionados coa súa confraría, coas festas locais ou coa Semana Santa, onde era preciso o concurso dos homes para transportaren as pesadas andas das imaxes. O incerto das singraduras, os numerosos naufraxios e o omnipresente temor á morte sincretizábanse acotío nos sentimentos de fe dos homes do mar.

NAVEGANDO NAS NOITES DO CABALO

Salvador Rodríguez

Os mellores discos dos Beatles e dos Stones chegaránnos tarde. A loita estudantil contra o franquismo xa fora asunto dos nosos irmáns maiores. A vida san?, iso para os que sabían xogar ben ao fútbol! O resto iamos de bares armados con veos e setes de copas, mesturabamos licores en semáforos para entrar no Paraíso e faciamos malabarismos nas pistas dunhas discotecas nas que soaban os "Rivers of Babylone" de Boney M. Sentín no seu día moi achegada a min a película Heroína porque fala dunha xeración á que reclamo pertencer, porque me movo nese abano de idade dos que, superviventes á fin de contas, agora andamos entre os corenta e tantos e o medio século e pico.

Ben sei que a algúns mozos de hoxe lles daría espanto asistir a aqueles suicidios en vida, pero naqueles tempos aínda nos abraiaba a boa fachenda dos cadáveres en fotografía de Jimi Hendrix ou Janis Joplin. Descoñeciamos que carallo significaba morrer porque criamos que ese número soamente tocaba nunha lotería á que xogaban outros, pero non nós. O cabalo parecía invisible, malia que todos sabiamos que "estaba aí", e só empezamos a sospeitar que o diaño estaba detrás daquel misterioso polviño cando Miguel Ríos avisou de que o seu nome era A Morte. Ata o daquela o que ocorría era que os que pasaban do porro ao cabalo eran os

privilexiados, os xefes, os que xa perderan o medo, unha elite para un Olimpo no que eran quen de falarlle de ti a ti aos vicios das súas admiradas estrelas nos pedestais das lendas tecidas cos fíos da mentira.

Comezaron a morrer á conta do xutazo e fíxose famoso ler na prensa o erróneo diagnóstico de sobredose. Pouco despois petou na porta a sida: "Iso só lles pasa aos americanos e aos maricóns", pensamos. Pero cando as primeiras análises ditaron sentenza contra os que levaban o bicho dentro e tivemos que asistir aos nosos primeiros enterros, perdémonos nun labirinto no que, a pesar de todo, aínda os houbo que preferiron continuar afundíndose.

Xa se me foron chamar ás portas de san Pedro uns cantos amigos por culpa do cabalo, uns de súpeto, outros paseniño, sen facer ruído. Dalgúns doume tempo a mirar como se descompoñían en vida, como se desfiguraba a súa faciana, como nos seus derradeiros días na rúa non eran quen nin de dar catro pasos sen que lles estalasen os ósos tan sonoramente que ata se escoitaban os berros do silencio. Eu tamén tiven o animal preto de min e recoñezo agora que non foi ningunha fazaña non me atrever a montalo.

Os que navegamos nas noites do cabalo sabemos que acontecían estas cousas.